

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Sceleratissimi parentis brevis & efficax contritio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

cœno immerfum, cui salutis spes sit intercisã. Affectã concione, continuò illa, omnem moram exosa, ad concionatorem accessit, atque ex eo percontata est: *Num. quæ dixisset, omnia de Dei in peccatores benignitate, vera essent?* Verissimã respondit ille, eãque, quæ publicè dixerat, pluribus insuper argumentis confirmavit. Tum illa, *Si, inquit, ita res est, vti confidenter asseris, te obnixè rogo, Pater, ut excipias confessionem meam, ac me à peccatis absolvas, ut pro me fias pius intercessor, apud tantam misericordiam.* Annuit ille: confitetur illa: quã auditã, substitit aliquanto temporis spacio Pater, & cogitare cœpit, qualisnam pœnitentiã eiusmodi peccatrici esset præscribenda? Suspectum fuit hoc silentium puellæ, quæ illico. *Quid hoc, inquit, Pater, iam misericordiam valde extollebas, & nunc videris de salute mea desperare?* *Non ita, non ita,* ait Confessorius, *ò filia, sicut cogitas, sed in tuæ animæ bonum opto, ut ad concionem audiendam, crastino die, iterum te sistas. Quod tibi, pro salutari pœnitentiã, iniungo.* Hac tam clementi pœnitentiã intellectã, atque, per eius exiguitatem, cum nefandis flagitijs suis, comparatam, in diuinæ bonitatis potentias immensitatẽque ingressa, tanto, ob peccatorum recordationem, dolore vri, atque in tanta suspiria vrgeri cœpit, vt è templo pedem efferre non posset, sed illico caelesti amore, vel liquefcens, vel contabescens, animam efflaret. Accurrunt ad cadentem homines, & adhuc, per mortuæ genas, vberimè currentes lachrymarum riuos deprehendunt. Nunciatur ea mors Concionatori; qui defunctæ animam cœnobij sui Religiosis commendauit. His ergo, pro ea, orantibus, de cœlo eiusmodi vox venit: *Non est opus, ut oretis pro ipsa; potius ipsa orabit pro vobis.* Hic huius tragœdiæ epilogus est; tam citò ex lupa agnam fecit diuina clementia, immo vel vnica diuinæ clementiæ cogitatio.

V I.

Cant. 8. 6.
Thom. Can.
tiprat. lib. 2.
apum. c. 51.
9. 7.

Ac ne mulieres duntaxat delicati huius amoris contritionisque tam potentis capaces esse videantur; etiam apud viros, fortis est, vt mors dilectio; adeò vt, præ dolore tam mitis Dei offensi, & ipsi, dissiiliente in partes corde, emoriantur. Refert exemplum sui temporis author, qui non minùs ipse fecit, ab alijs, laudanda, quàm narrauit ab alijs cum laude gesta. Memorat igitur, in Gallia, id fidelissimã relatione traditum accidisse. Ad Petrum de Corboel Senonensem celeberrimi nominis Archiepiscopum (qui in tabulis Democharis numero septuagesimus secundus est. obiit.

que

que anno 1221.) vir quidam venit, qui parum honestè pudicitiam habuerat, vitiòque crescente, vim vitiùmque propriæ filiae intulerat. Is, conscientia stimulante, ac tam nefarij criminis magnitudine perculsus, poenitentiaque tactus, prædicto Archiepiscopo, delicta sua ingenti cum dolore animi, lachrymarumque effusione, confessus, quaesivit, an adeò grauis peccator unquam posset, vllò dolore, vel poena, à Domino veniam impetrare? Cui Præsul: Ne dubita, fili, inquiebat, veniam impetrabis, si tanti mali poenitentiam subire volueris. Et ille vehementer exclamans: Volo, inquit, etiam si mille mortes me sustinere volueris. Tanti est, Deum verè dilectum offendisse. Confessarius, hominis contritione cognita, confitenti, & ipse calidissimè collachrymatus: Et ego, inquit, septennem tantum tibi poenitentia poenam impono. Tunc ille, quid ille? num ad nostri seculi morem & frigus vel octidui poenitentiam detrectauit; aut questus est, poenam esse nimis diurnam? Nequaquam. Sed, Quid est, ait, quòd poenitentiam mihi flagitiosissimo septennem tantum iniungis, quasi viuerem vsque in finem mundi, tantum facinus poenis innumerabilibus diluere non valerem. Hoc tanto tamque, ad satis faciendum, parato animo intellecto, Præsul, Vade, inquit, & tres dies tantum in pane & aqua ieiuna. Minuit poenam, auxit dolorem poenitentis, & ad tam foedum facinus luendum, nullam poenam sufficere iudicantis; qui proinde longè impotentius plorans eiulansque ac pectus pugnis contundens, enixissimè rogauit, ne sibi parceret, neue culpa minorem poenam decerneret, sed ut poenitentiam iniungeret salutarem. Tam accensum diuini amoris affectum supra modum admirans antistes, sciens multa dimitti multum diligenti, tandem imperio vsus, præcepit homini, ut abiret, & unum tantum Pater noster diceret, sciretq, pro certo, peccatum iam sibi esse dimissum. Ad hanc tam immensam Dei misericordiam ita obstupuit incaluitque confitens, ut magnitudinem diuini æstus non caperet mortale pectus. Nec mora, dirum ille emittens euulatum, & in terram procidens, expirauit. Nec dubia fides est, sicut Deo dignus Episcopus postea prædicauit, quin idem poenitens, sine vlla alia Purgatorij poena, validissima tantum contritione purgatus, ad gloriam euolarit.

Quid primum, quid postremum dicam? quantus hinc dicendi campus? Quanta Numinis clementia? An non verè Deus

VII.

K k k

rex